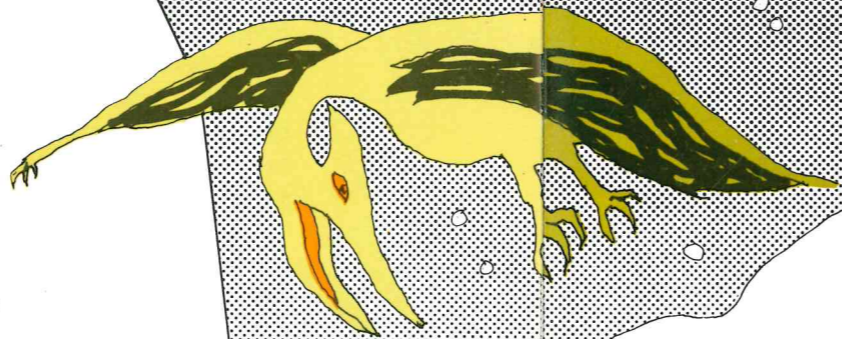

pla! pla! pla!

Gorbeia inguruko landetan egun osoan ardizain eginda etxerantza etozan neguko iluntze baten aita-seme artzainak, artalde eta ardi-txakurra lagun. Hotz handia egiten eban; mendi tontorrek lainopean egozan eta zerua goibel.* Mutila, hagin-kirrizka*eta hotz-ikara*baten. Aita, edurra egingo ete dauan bildurrez. Aitak semeari:

– Laino ilun horreek edurra ete jakarrek?^{dakarre}
– Ez dakit, aita.

Semeak aitari:

– Helduko ete gara gautu orduko etxera?^{dit}
– Ez jakiak, seme.

Horixe esanaz batera

DZIST - DZAST! oinazuaren bristadea;* BURRRUN! gero, trumoiaren dunbotsa.*

– Gōzak bizkor!^{goazan} –dinotse alkarri.

Eta bizkor joiazan. Baina edurra bizkorrago heldu: miri-miri lehenengotan, mara-mara gero.

Landak, zuritu egin ziran; ardiak edur-bolak irudien.

Aita, estu; semea, larri. Ardiak, beeka; txakurra, ausika.

– Etxera ezin gōzak heldu! Beheko kobara joango gōzak!^{gara}

Eta kobarantza abiatu ziran, eta ozta-ozta*heldu.

Sarrerea estu eukan kobeak; baina barrua zabala.

– Aterpean gāgōzak hemen! Sua biztuko joāgu, eta berotu.^{dogu}

Eta zorrotik eguerdiko ondakinak*atara eta jan gin ebezan.^{egizu}

Kanpoan, edurra eta iluntasuna; edur matazak*goitik behera.

– Logura naz, aita –dinotso burua kulunka*semeak.

– Egin lo, seme –esanda,

zorrotik kandela bedeinkatu bat atara, biztu, eta ataka-atakan, haize-ezkutu baten, jarri eban aitak.

– Zertarako hori, aita?

Baina aitak, entzungor*eginik, ez eutsan erantzun.

Eta barriro itandu orduko loak hartu eban semea.

Aita ere logura zan, baina etzun baino lehen

kandela negarak batu eta kandleari gaineratu eutsazan,

Gero, sarrerara urreraturik.

– Ene, aterri*jagok eta izarratu*...
baina antzigarra*dok –esan eban berekautan.
Eta lotara joan zan. Eta lo-korronka egoala...
PLA! PLA! PLA! zarraparrak itxartu eban.
Zutundu zan, eta ezer ez inon. Barriro lokartu zan.
PLA! PLA! PLA! bigarrenez, eta lehengo zarraparrea baino handiagoa.
– Zer izan da hori, aita?^{jaki}
– Ez jakiat! Baina egik egin lo, neu nōk berton-eta!^{egizu}
Hori esanaz batera
PLA! PLA! PLA! hirugarrenez.
– Ene!! Begiratu, aita!
Ikaragarrizko txoritzar bi ziran piko-luze eta baltzak, higuinarrak;*koban sartu guran, eta ezin...
– Alde txarreko*hegaziak dozak horreek, seme,
baina ez estutu; kandela bedeinkatuak galerazoko*jeutsek.^{deutse}
– Eta kandelea erretakoan, zer, aita?
– Ermitako argi-kanpaiak uxatuko*jōzak eguna urratzean.^{dauz}
– Bai, gero?
Amorrotuta ebizan kanpokoak barruan sartu guran; larri eta estu barrukoak kanpokoak uxatu guran.
– Ze ordu da, aita?
Ez ekien ze ordu zan. Ez ekien kandleak iraungo*eutsenik...
Ha gau luzea! Ha gau larria!
Halango baten
DANG! DANG! DANG! ...beheko ermitako kanpai-hotsa!
Eta tximistea baizen bizkor DZIIIST! DZIIIST! eginik,
aldendu*egin ziran txori biak,
artaldea eta artzainak baketan itzirik.

* zerua goibel = nublado, escampado
* hagin-kirizka = rechinar de dientes
* ots-ikara = tiritar de frío
* briskadea = traslumbamiento

* dunbotsa = estruendo
* ozta-ozta = a duras penas
* ondakina = residuos, restos

* edur-matasa = copo de nieve
* kulunka = cabeceando
* entzungor egin = hacerse el distraído

* aterri = escampado
* izarratu = estrellado
* antzigarra = helada

* higuinarrak = repugnante
* alde txarreko = de mala suerte
* galerazo = impedir

* uxatu = espantar
* iraun = durar
* aldendu = alejarse